

La Humanitat

Any II : Núm. 187
Barcelona, 16 de juny de 1932

Redacció i Administració, Pelayo, 56 segon :-: Telèfons 16407 i 16408
Impremta: Muntaner, 49 :-: Telèfon 31518

Fundador LLUIS COMPANYS

DE L'ABSURDA CONDEMNNA DE MARSELLA

La justícia francesa no ha estat al seu acostumat nivell

La condemna de l'obrer espanyol que va bufetejar el Borbó a Marsella, ha motivat justes protestes de la premsa liberal francesa. El fet, vergonyós i gens afavoridor per a l'equanimitat de la justícia a França, és possible que tingui conseqüències, doncs no volem creure que els representants d'Espanya a la veïna República deixin passar sense protesta l'insòlit cas i no facin les gestions convenientes per a l'alliberament immediat del condemnat d'una manera tan absurda.

Recordem, en referir-nos a aquest fet, que representa a Espanya, a Marsella, malgrat el nou règim del nostre país, un senyor monàrquic enragé, nebot del senyor Garcia Prieto i admirador sense límits de la trista i grotesca personalitat de l'ex-rei. L'esmentat consol d'Espanya en aquesta ocasió no podia fer traïció a les seves simpaties. Com que no és d'esperar per part seva cap acció favorable al condemnat, creiem que el senyor Madariaga interdirà en l'afar impedint que prosperi la venjança de l'ex-monarca bufetejat.

Un diari poc afecte al nou règim espanyol i amic del Borbó, al qual encara segueix nomenant rei d'Espanya, diu, parlant de l'inversemblable condemnat:

"Malgrat la defensa de l'advocat, que sosté que l'ex-rei Alfons, a França, no és més que un simple ciutadà i que una agressió contra ell no pot ésser objecte d'una repressió especial, Gonzalez Manzanares ha estat condemnat a sis mesos de presó sense sursis i a ésser expulsat de França. Els delinqüents primaris, com ell, habitualment beneficien del sursis."

S'entén per sursis la condemna condicional, o sia, que el que delinxeix per primera vegada, no compleix la pena com no reincideixi.

A França, segons es veu, consideren a l'ex-rei com un personatge que està pel damunt dels altres ciutadans.

El mestre internacional d'escacs, doctor Savielly Tartakower, que donarà, a París, una sessió de partides simultànies, en les quals admetrà tots els contrincants que vulguin oposar-se-li. Aquesta és la primera vegada en la història dels escacs que es registra un "exploit" d'aquesta mena

REVELACIONS

Els jesuïtes segueixen vivint a Barcelona com si no hagués passat res

Nosaltres, ho confessem, tenim un amic capellà. Aquest amic, en el fons, és republicà; però les conveniències socials i els interessos creats no li permeten d'estar amb nosaltres. I, com a republicà platònic i com a sacerdot actiu, no pot veure ni en pintura els jesuïtes.

El nostre amic capellà ahir, amb un somriure irònic, ens va fer la següent declaració:

"Vosaltres creieu que heu tret els jesuïtes de Barcelona, i esteu equivocats. Els jesuïtes segueixen organitzats i fent la seva tasca."

—No serà tant — diguérem nosaltres.

—Que no? Al col·legi que han establert a la Rambla de Catalunya, i al qual han aconseguit que hi anessin els mateixos alumnes del carrer de Casp, emprant tota mena de procediments, els jesuïtes hi donen classe vestint l'hàbit com si no hagués passat res. I, al Clot, hi tenen un altre col·legi al qual es veu que no ha arribat l'ordre de clausura.

—Però no deuen fer-hi vida de comunitat.

—Això és el que us creieu vosaltres. A Sant Gervasi, en una sola finca, n'hi viuen una trentena. I al Guinardó, si no m'equivoco, hi ha una altra residència clandestina amb cuiner i tot.

—Deuen comptar amb valuós protectors...

—Evidentment. Sobretot les senyores riques no deixen de protegir-los. El factòtum de les admiradores dels jesuïtes ara diu la missa de nou a la Capella francesa del carrer del Bruc.

—Disposant com disposen de diners...

—En voleu una prova? Al carrer de Consell de Cent, entre el passeig de Gràcia i el carrer de Llúria, han instal·lat els jesuïtes, en un pis principal, un "centre de reunions" muntat amb un luxe espèrrant. Ells no donaran diners per als pobres ni contribucions al sosteniment de la religió, però no els manquen cabals per a instal·lar llocs d'esbarjo força sospitosos.

Això és el que ens digué el nostre amic capellà que, com tots els capellans, té per als jesuïtes molt poca simpatia.

AQUESTA TARDA, AL PARLAMENT

Royo Villanova defensarà un vot particular que obliga els catalans a aprendre el castellà

Madrid, 16. — En la sessió d'avui de la Cambra, després de la interpellació del senyor Garcia Bravo, sobre la situació a Sevilla i la seva província, continuarà la discussió de l'Estatut de Catalunya i es posarà a debat l'article segon del Títol primer, que tracta de la llengua catalana.

El senyor Abili Calderon havia presentat una esmena en el sentit que s'indiqués en l'article l'obligació dels catalans a aprendre el castellà. L'esmena ha estat convertida en vot particular pel senyor Royo Villanova i serà defensat per aquest.

Aquesta tarda, al Parlament de la República, s'ha reprès la discussió de l'Estatut de Catalunya

El senyor Calvo Sotelo encara cobrava de l'Estat

Madrid. — S'ha ordenat la suspensió del sou al senyor Calvo Sotelo en el seu càrrec d'assessor del Banc d'Espanya a París.

Manifestacions del senyor Lerroux

Diu al senyor Maura que l'obligaria a dimitir

Madrid. — A darrera hora de la tarda sortí als passadissos del Congrés el senyor Lerroux, que fou rodejat pels periodistes i alguns diputats.

El cap radical preguntà quins comentaris es feien de la sessió d'ahir i de la seva actitud.

—Molts i molt variats — contestaren.

—No m'estranya — digué el senyor Lerroux—. Ja ho diu el refrany: "Posa la teva opinió en consell i uns diran blanc i altres negre".

Un periodista li digué que una de les opinions que s'exposà era que l'estabilitat del Govern estigué en mans del senyor Lerroux i que fou l'àrbitre de la situació.

—D'acord amb la realitat de la situació — contestà — jo solament em vaig atendre al compliment del meu deure. Vaig fer el que devia i podia fer. Ara és necessari que continuem discutint les coses amb serenitat absint-nos de plantejar debat d'alçària per a coses tan insignificants, absolutament al marge de la política i del règim. El que es produeixi s'haurà de manifestar sense estridències.

Acabada la conversació del senyor Lerroux amb els periodistes, s'apropà el senyor Maura, el qual digué:

—Consti que el qui va estar encertat vaig ésser jo.

El senyor Lerroux contestà:

—Sortosos els homes que tenen la vostra edat i poden dir amb jactància: Jo sóc el que tinc raó. Els que tenim més edat, dubtem sempre en mantenir que som possessors de la veritat; i consti que quan jo sigui el vostre president, no us deixaré discutir.

—Aleshores em tindreu que matar — contestà el senyor Maura.

—No — acabà dient el senyor Lerroux — simplement l'obligaria a dimitir.

ELS AVIADORS ALEMANYS HAN ESTAT ASSASSINATS?

Wyndham. — Han correbut moltes notícies contradictòries, respecte la sort de l'aviador alemany Hans Bertram i el seu company.

Sembla que la notícia, segons la qual havien estat trobats, venia de font indígena i no podia tenir gaires garanties de veritat.

De totes maneres, es confirma que l'aviador que fa la línia de l'Àustria Occidental i que busca Hans Bertram, ha trobat l'aparell a vint-i-cinc quilòmetres al nord-oest d'Elsie-Island, situat a 128 quilòmetres de Wyndham.

D'altra part, els indígenes han declarat que l'aviador alemany i el seu company, han estat assassinats pels negres. El govern ha enviat un canot a aquells paratges. L'aparell és gairebé intacte. L'estoig de cigarretes i el mocador amb les inicials d'Hans Bertram, han estat donats a un missioner de Dryadale.

La conferència del desarmament i les seves ombres (de "Nebelspalter", Berna.)

NO VOLEN HOMENATGES!

Els agraris i l'Estatut de Catalunya

Madrid. — Al Congrés es reuní la minoria agrària, acordant presentar algunes esmenes al projecte de Llei de reforma agrària i a l'Estatut de Catalunya. També s'acordà defensar la proposició del senyor Guallart demanant que s'aixequi la suspensió de temporalitat al bisbe de Segòvia.

Acordaren els reunits no acceptar l'homenatge que es volia tributar als dotze diputats de la minoria que votaren contra l'article primer de l'Estatut.

La qüestió de la Universitat i l'Estatut

Els radicals estan d'acord amb les dues Universitats

Madrid. — El senyor Guerra del Río fou preguntat als passadissos del Congrés si creia que l'actitud del senyor Lerroux en la qüestió de l'Estatut podria determinar una situació semblant a la que plantejà el senyor Alcalà Zamora amb motiu de la discussió de la llei sobre les ordes religioses.

El senyor Guerra del Río digué que ho creia possible, i afegí que tota la minoria radical, pel que fa referència especialment a la qüestió de l'ensenyament, està d'acord amb la tesi de les dues Universitats.

De totes maneres, digué, crec que els catalans afliuixeran en aquest punt i també en algun altre que no s'ajusti al criteri que sostenen.

Acabà dient:

—Crec, com va dir el senyor An guera de Sojo, que sols els nostres fills veuran la implantació total de l'Estatut per la natural evolució que haurà de tenir l'autonomia.

CRONICA DE PARIS

LA SETMANA DE LA INFANCIA

Com és sabut, el problema de la natalitat interessa en aquest país de manera particularíssima. França es veu obligada a mantenir un "standard" de població que està determinat per les seves necessitats. I aquestes són àmplies per més d'un motiu, a saber: perquè és un país agrícola i al mateix temps industrial, que necessitava i recorre encara a la mà d'obra estrangera; perquè és un Estat ric en colònies; perquè compta amb enemics i veïns perillosos (Alemanya i Itàlia, per exemple), que no li perdonen la victòria d'ahir ni el seu apogeu d'avui, i quina densitat de població augmenta progressivament. França que, com la Grècia antiga ha de suportar una població de metecs, indesitjables pel seu xovinisme, però imprescindibles per a la seva economia i bona marxa, tem arribar a desnaturalitzar-se, a perdre la seva fisonomia i fins a ésser absorbida pels estrangers. I per això es veu amb terror que les estadístiques demogràfiques, si bé no acusen un descens alarmant, deixen de registrar augmentos proporcionats a les exigències del creixement i de les necessitats de la nació.

No obstant, en aquests dies s'està celebrant, com en altres anys, la "Setmana Nacional de la Infància". I per què no?

Ben mirat, la propaganda per la higiene infantil no es relaciona sinó indirectament amb el problema nacional a què ens hem referit. Es a dir, l'encara des d'un altre punt de vista. Els líders del patriotisme amb ribets imperialistes tendeixen al foment de la "producció" i de bona gana imposarien (als altres, com és de suposar) un pla quinquennal infantil... En canvi els mantenedors de la Setmana de la Infància pretenen la bona conservació dels nascuts, la disminució de la mortalitat entre els nens.

L'esmentada "Setmana" està organitzada pel Comitè Nacional de la Infància i comprèn el desenvolupament d'un extens programa de propaganda que està portant-se a cap actualment, utilitzant-se per a això tots els mitjans de difusió fins ara coneguts.

Diàriament es publiquen recomanacions i consells essencials per a preservar els petits dels perills que planen de manera constant sobre els seus tendres caps i més particularment en l'època de les calors. Munió de consells

—Amb això de l'Estatut són molts els que fan el pagès.

—I no podriem aplicar-los la Reforma Agrària?

de puericultura pràctica es donen a conèixer a les mares, a les quals s'ha de repetir que els nens alimentats amb biberó no escaparan a les greus malalties de la infància si no es pren gran cura amb la llei i amb el biberó i que als nens que vrenen el pit, no cal donar-li a qualsevol hora ni de qualsevol manera.

Es divulga igualment per mitjà de la premsa, de l'opuscle, del cartell gràfic i de la ràdio que les mares han de visitar els dispensaris oficials, en els quals els especialistes els donaran tota classe d'explicacions i consells i on els nou nats rebran una curosa assistència.

Creiem oportú recordar aquí que l'Estat francès ha prohibit fa anys per mitjà d'una llei la fabricació i l'ús del "chupete", per considerar-lo perjudicial per a la bona salut de les criatures. El "chupete" constitueix, abans que res, un engany morbós per als nens, que es figuren prendre per succió un aliment que no existeix. Això origina alteracions d'índole fisiològica gens convenientes per al bon desenvolupament de l'infant. Per altra part, el "chupete" és el vehicle més eficaç per a tots els contagis: la pols s'adhereix fàcilment a aquesta superfície humida que penja del coll del nen i les mosques tenen especial preferència per ella.

Es curiós observar aquesta circumstància que evidencia fins a quin punt es preocupa aquest país per la salut de la seva població menuda. A més és útil fer-ho notar, puix, desgraciadament, el "chupete" segueix essent usat en molts països, oblidant el seriós perill que representa per a la salut dels nens.

MISS ANY.